

¹Ezt mondta nekem: Emberfia, állj a lábadra, beszélni akarok veled! ²Miközben beszélt, lélek áradt belém, talpra állított, én pedig hallottam, hogy beszél hozzám.

³Ezt mondta nekem: Emberfia, elküldelek téged Izráel fiaihoz, a lázadó néphez, amely fellázadt ellenem. Hütlenek voltak hozzám ők is, őseik is egészen a mai napig. ⁴A makacs és konok szívű fiakhoz küldelek. Mondd nekik: Így szól az én Uram, az ÚR!... ⁵Akár hallgatnak rá, akár nem törődnek vele – hiszen engedetlen nép ez –, majd megtudják, hogy próféta volt közöttük.

⁶Te pedig, emberfia, ne félj tőlük, beszédüktől se félj! Ha csalán és tövis szurkál is téged, ha skorpiók közt ülsz is, akkor se félj beszédüktől, ne rettegj tőlük, hiszen engedetlen nép ez. ⁷Hirdesd nekik az én igéimet, akár hallgatnak rá, akár nem törődnek vele; hiszen engedetlen nép ez!

⁸Te pedig, emberfia, hallgasd meg, amit mondok neked! Ne légy engedetlen, mint ez az engedetlen nép!

Kedves Testvéreim!

A teológián minden reggel és este volt áhítat, amelyet mi teológushallgatók tartottunk. A zuglói templom reggelente, ha nem is telt meg teljesen, de azért szép számmal ültek a sorokban csupa képzett teológus. Hallgatók, tanárok, professzorok, olykor lelkészek, püspökök, külföldi egyetemekről jött vendég előadók.

Emlékszem az első alkalomra, amikor fel kellett mennem a zuglói templom szószekére, és ez előtt a díszes grémium előtt, mint fiatal teológushallgató megszólalnom. Enyhén szólva is félelemmel, szorongással küzdöttem. Ki vagyok én, hogy a Szentírást kiválóan ismerő, az igehirdetésben és teológiai gondolkodásban messze előttem járó, képzett szakemberekhez szóljak?

Jeremiás szavai jutottak eszembe: nem értek én a beszédhez, mert fiatal vagyok... És egy tévéműsor, amelyben egy volt teológushallgató elmondta, hogy azért hagyta ott a teológiát, mert amikor először egy gyülekezet előtt prédikált, felvetődött benne a kérdés: ki vagyok én, hogy ezeknek az élettapasztalattal teli embereknek beszéljek?

Tudom azt, hogy emiatt többen hagyták ott a teológiát, mert ráébredtek alkalmatlanságukra.

A gondolat, ahogy említettem, bennem is megfogalmazódott. De eszembe jutott a jeremiási ige folytatása is: ne mond, hogy fiatal vagy, hanem menj, ahova küldelek, és hirdesd, amit parancsolok.

És még sok-sok másik igeszakaszt is lehetne idézni, mind az Ó, mind az Újszövetségből, amelyek arról szólnak, hogy nem az alkalmasság az, ami a legfontosabb.

Ezékiel – akinek elhívási történetét olvastam fel az előbb – alkalmas személy volt. A jeruzsálemi papság tagja volt, kicsiny gyermekkorra óta az Úr szolgálatára készült. Ráadásul úgy tűnik, hogy nagyon is jól bánt a szavakkal, és népszerű volt az emberek körében. Minden sínen volt az életében, kiváló karrier, biztos állás, az emberek tisztelete és megbecsülése. Aztán közbeszólt valami. Méghozzá az, hogy őt is, mint ahogy a teljes papságot, a királyi udvart, minden mesterembert fogtak és kitelepítettek úgy 1300 km-re otthonuktól, Babilon földjére. Ezékiel világa, addigi álmái, tervei összeomlanak. Családi örökségét, a papi hivatást nem tudja folytatni, és öt éven át nem is tudjuk, hogy mivel foglalkozik, valószínűleg ő maga is beállt a sorba és földművesként tengette életét. Az ötödik évben viszont Isten megszólította őt. Először egy látomást lát, ezt olvashatjuk könyvének első fejezetében. A látomás azzal zárul, hogy meglátja az ÚR dicsőségét, aminek következtében arcra borul. Ekkor szólítja meg őt Isten.

Ez a leírás egyébként nagy hasonlóságot mutat Pál elhívásának történetével, ahol hatalmas fényességet követően a későbbi apostol a földre esik, majd hangot hall.

Ezékielnek a következőt mondja az Úr:

Emberfia, állj a lábadra, beszélni akarok veled! ²Miközben beszélt, lélek áradt belém, talpra állított, én pedig hallottam, hogy beszél hozzám.

Emberfia. Az Újszövetségből ismerjük leginkább ezt a kifejezést, ott is és itt is, az ember és Isten közti különbséget érzékelteti. Bár Ezékiel a korabeli zsidó gondolkodás szerint – mint a jeruzsálemi templom papja kiemelkedik az emberek közül, mégsem tud megállni az Isten előtt. A hatalmas és erős Isten, a világ teremtője előtt ő is ugyanolyan emberré válik, mint bárki más, egy bűnös, kegyelemre szoruló ember.

A Habsburg temetési szertartás során, amikor a koporsót a az elhelyezés helyére a bécsi kapucnis templomba viszik, a zárt kapukon bekopog a ceremónia vezetője. Bentről kérdés hangzik: ki az? Ekkor elmondják az elhunyt teljes nevét, és minden titulását. A válasz bentről: nem ismerjük. Ismét kopogás következik, és a ki az kérdésre adott válasz, az elhunyt neve. A viszontválasz: nem ismerem. A harmadik kopogást követően, a ceremóniamester: már csak azt mondja: egy bűnös ember. Ekkor megnyílnak a kapuk.

Igen, az Isten előtt mindannyian egyenlők vagyunk. Nincs különbség sem rangra, sem iskolázottságra, nincs különbség nyelvre, fajra, bőrszínre... mindannyian bűnös emberként állunk meg, illetve borulunk arcra az

Isten előtt. Ezt teszi Ezékiel, ezt teszi Pál apostol, vagy Mózes, Illés vagy János apostol... bárki, aki találkozott már a teremő Istennel, és megláthatta az ő dicsőségét.

És Isten az, aki lábra állít. Azt olvastuk: *Emberfia, állj a lábadra, beszélni akarok veled!* ²*Miközben beszélt, lélek áradt belém, talpra állított, én pedig hallottam, hogy beszél hozzám.*

Lélek áradt Ezékielbe, ezért volt képes fölállni, és ez a Lélek volt az, ami aztán több mint 20 éven át, ott a fogságban, ahol meghal a felesége, megtudja, hogy lerombolták a templomot, gúnyos megjegyzéseket, megvetést, meg nem értést kap... de a belé áradt lélekkel mégis mondja és hirdeti az Isten szabadítását, éppen úgy, ahogyan elhívásakor az elhangzott: ⁶*Te pedig, emberfia, ne félj tőlük, beszéduktől se félj! Ha csalán és tövis szurkál is téged, ha skorpiók közt ülsz is, akkor se félj beszéduktől, ne rettegj tőlük, hiszen engedetlen nép ez.* ⁷*Hirdesd nekik az én igéimet, akár hallgatnak rá, akár nem törődnek vele; hiszen engedetlen nép ez!*

Isten elküldi a prófétát. Ez teszi alkalmassá őt arra, hogy minden körülmények között hirdesse Isten üzenetét.

Amikor a zuglói templomban, a teológia reggeli áhítatán eszembe jutott alkalmatlanságom, akkor eszembe jutott az is, hogy a mi alkalmasságunk Istentől van – ahogyan azt Pál apostol írja a 2.Kor. levélben (3,5).

Ráadásul nincs különbség teológiai professzor és tudatlan diák között, mindketten rászorulunk az Isten kegyelmére.

Mondhatnánk erre azt, hogy igen, lám egy lelkészeknek szóló igeszakasz. De nem! Nem csak lelkészeket bíz meg Isten az ő igéjének hirdetésével. Ez egyértelműen és világosan kiderül a Szentírásból. A 8. zsolttárban olvassuk: *Gyermekek és csecsemők szája által is építéd hatalmatodat.*

Igen, még a gyermekek is igehirdetők lehetnek. És azok is. Engem sokszor megszegyenítettek már a gyermekeim, nem olyan értelemben, hogy szégyelltem magam a viselkedésük miatt, hanem azért, mert szavaikkal, viselkedésükkel rámutattak Istenre. És igen, elgondolkoztam, hogy én – akit erre kiképeztek, hogy nem látom...

Egyszerű példa: Imádom a borsót. Az Urat a te Istenedet imádd – jön a gyermeki helyretétel.

De tanítanak a gyermekeim a másokhoz való odafordulásra. A hétvégén lelkészcsaládok találkoztunk Piliscsabán. Egy kétéves kisfiú a nagy udvaron kereste a szüleit. Lányom egyből ott termett, és megfogta a kezét, megnyugtatta és megkereste a szülőket. Vagy éppen az adakozásról is beszélhetnénk, mert olykor feltűnik egy-

egy csomag játék a lakásban, amit összeraknak, hogy azt adjuk oda olyannak, akinek nincs.

Az igehirdetés, az Isten üzenetének továbbadása ott kezdődik, hogy Isten Lelekéből kapunk.

Isten lelke kiáradt és újra és újra kiárad. Az Isten igéjének közelében ott van a Lélek is.

Azt pedig, hogy ott van a Lélek onnan tudjuk meg, hogy Ő sohasem hallgat. Hanem rajtunk esendő, sokszor a szavakat kereső, alkalmatlan embereken keresztül hirdeti az üzenetet. Ahogyan János apostol írja a mai vasárnap levélbeli igéjében: ¹³*Abból tudjuk, hogy benne maradunk, és ő mibennünk, hogy a maga Lelekéből adott nekünk.* ¹⁴*És mi láttuk, és bizonyoságot teszünk arról, hogy az Atya elküldte a Fiát a világ üdvözítőjéül.* ¹⁵*Ha valaki vallja, hogy Jézus Isten Fia, abban megmarad Isten, ő pedig Istenben;*

Nem egyes kiválasztottokról beszél itt János, hanem bárkiről, aki vallja, hogy Jézus Isten Fia.

Vallja, nem csak hiszi, hanem továbbadja. Erre mondja Péter, hogy az Ördögök is hiszik Istent. Igen, de ők nem tesznek bizonyoságot az Isten irántunk érzett végtelen szeretetéről. Az ördög és a világ azt szeretné, ha csendben maradnánk. Mint ahogyan Ezékielnél is azt akarták. Erre Isten elnémította a prófétát, akinek ezután jelképes cselekedetekkel, szavak nélkül kellett hirdetnie Isten ítéletét. Mert az ige nem némulhat el: *Hirdesd nekik az én igéimet, akár hallgatnak rá, akár nem törődnek vele.*

A mi feladatunk, a te feladatod az, hogy hirdesd az igét, állj elő vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő! Sok félelem van a keresztyénségben. Nem merünk megszólalni, inkább nem mondunk semmit, szemet hunyunk a dolgok fölött. Így van ez lelkészeknél is, nálam is. Hányszor hallgattam, amikor pedig mondanom kellett volna. De hát én sem vagyok jobb, még a végén megszegyenülök. Azt hiszem nekem is újra el kell olvasnom Ezékiel könyvét, mert előbb-utóbb az Isten elé kell állnom, és akkor ott, már késő lesz. Csak ne járjak úgy, mint az oltár előtt felolvasott történetben a gazdag, aki a pokolra jut, pedig azt gondolta, hogy a mennyországba kerül majd. És amikor eszmél, akkor próbálja menteni a rá bízottakat, a családját, a testvéreit. De akkor már késő.

A rád bízottak várják az Isten igéjét! Állj elő vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő!